

לי יאורי ואני עשיתיני

לך אל פרעה בבקר הנה יצא המימה ונצבת לקראתו על שפת היאר והמטה אשר נהפך לנחש תקח בידך: (שמות ז טו).¹

דבר ואמרת פה אמר ה' אלהים הנני עליך פרעה מלך מצרים התנים הגדול הרבך בתוך יאורי אשר אמר לי יאורי ואני עשיתיני: (יחזקאל כט ג).²

אבן עזרא שמות פרק ז פסוק טו

"לך אל פרעה בבוקר" - מנהג מלך מצרים עד היום לצאת בתמוז ואב, כי אז יגדל היאור, לראות כמה מעלות עלה. וצוה השם למשה שילך בבקר, ויעמוד לפני היאור ויעש האות שהוא מכת היאור לפני פרעה. וצוהו לקחת המטה אשר נהפך לנחש על ידי משה לפני לכתו אל פרעה ויתנהו אל אהרן לנטותו על מימי מצרים שיראה פרעה בעיניו, כי מרגע שיכה אהרן במטה על היאור אז יהפך לדם.³

מסכת מועד קטן דף יח עמוד א

ואמר אביטול ספרא משמיה דרב פפא: פרעה שהיה בימי משה אמגושי היה, שנאמר: "הנה יצא המימה וגו'".⁴

רמב"ן שמות פרק ח פסוק טו

ואמר במקצת המכות השכם בבקר הנה יוצא המימה. ועל דרך הפשט היה בעת צאת המלכים בבקר להשתעשע על המים, וצוה הקב"ה למשה שילך שם. והטעם, כי בדם בעבור היותה המכה הראשונה רצה שיעשנה לעיניו ובלי יראה ממנו. וזה טעם ונצבת לקראתו (לעיל ז טו), והתיצב לפני פרעה (פסוק טז), שיעמוד כנגדו ביד רמה. וכן במכת הערוב נאמר השכם בבקר והתיצב לפני פרעה הנה יוצא המימה. ובברד (להלן ט יג) השכם בבקר והתיצב לפני פרעה, והוא גם כן בצאתו המימה. כי הערוב והברד אשר בהן המיתה והעונש לבני אדם רצה הקב"ה שיהיה לעיני כל העם, כי בצאת המלך המימה ילכו מרבית העם אחריו. והנה יתרה אותו לעיניהם אולי

¹ פעמיים מצטווה משה לצאת לקראת פרעה בבוקר ולפגוש אותו על יד היאור. פעם כאן, לפני מכת דם, ופעם שנייה בפרק ח פסוק טז, לפני מכת ערוב ולאחר שהחרטומים הודו במכת כנים שאצבע אלהים היא: "השכם בבקר והתיצב לפני פרעה הנה יוצא המימה".

² הקשר בין ההפטר והפרשת השבוע לא תמיד ברור ולפעמים הוא קשור ב"חוט השערה" ובנוי כולו על אזכור קצר, על מילה, אות שתיים. ראה למשל, פרשת שמות משבוע שעבר שבה כל הקשר הוא "הבאים ישרש יעקב" ו"הנדחים בארץ מצרים" ועיקר הפרק אינו ממין הפרשה. ראה גם הפטרת פרשת ויחי, הפטרת וירא ועוד. מה שאין כן בפרשתנו, שבה גם אם אין קשר ספציפי למכה זו או אחרת, הקשר הכולל העולה מהיחס למצרים בפרשה ובהפטרות הוא ברור. נבואת יחזקאל מנבאת כאילו חזרה על מה שכבר אירע בעבר למצרים הממלכה היהירה והמתנשאת.

³ ובפירוש רשב"ם: "הנה יוצא המימה - כדרך השרים לטייל בבקר ולרכוב אנה ואנה". וכך גם חזקוני בפירושו: "כדרך בני אדם המשכימים בבוקר ורוחצין ממימי הנהר להאיר עיניהם" והוא מוסיף גם תיאור מאד ציורי של פרעה היוצא לטיול ולציד בוקר: "לטייל ולצוד שם עופות ע"י גץ (נץ?) שנושא על ידו כשאר מלכים, ושם תמצאנו פנוי לדבר עימו". פרעה יוצא לסייר בממלכתו או לפוש ולהתרוח, ודווקא שם יחכה לו משה ויכה את היאור - מקור הנאתו וקורת רוחו כאדם וכשליט - לעיניו.

⁴ וכך גם מובא, כנראה בעקבות הגמרא, בתרגום יונתן בן עוזיאל לפסוק שלנו. רש"י מביא שני פירושים למילה אמגושי. האחד שהיה מגדף ועושה עצמו אלוה והשני שהיה מכשף. את הראשון נראה בהרחבה בהמשך. ובאשר לפירוש השני, מכשף, ראה הרחבתו בפירוש שטיינזלץ שם: "מקור המילה הוא בפרסית הקדומה magnus ... האמגושים היו מצד אחד ממיצגיה של הכת הפרסית ולכן נתפסו כמיצגי העבודה זרה ... ומצד אחר היו נחשבים כמכשפים ורמאים הלוחשים נוסחת כישוף שהם עצמם אינם מבינים". משה מתייצב לפני מי שאומנותו בכישוף ומראה לו אות אמיתי ממטה האלהים. זה הרעיון לצאת לקראת פרעה המימה ולהתייצב מולו על שפת היאור, מקום בו הוא עוסק בכשפים. אלא שזה מחזיר אותנו לתחילת השליחות של משה בעת שהוא מתייצב מול פרעה בארמונו ועושה לפניו את אות הנחש והמטה והיד המצורעת. וכבר אמר על כך המדרש בשמות רבה ט ו: "ויקרא פרעה לחכמים ולמכשפים - באותה שעה התחיל פרעה משחק עליהם ומקרר אחריהם כתרנגולת ואומר להם: כך אותותיו של אלהיכם? בנוהג שבעולם, בני אדם מוליכין פרקמטיא למקום שצריכין לה. כלום מביאין מוריים לאספמיא? דגים לעכו? אין אתם יודעין שכל הכשפים ברשותי הן? מיד שלח והביא תינוקות מן אסכולי שלהם ועשו אף הם כך. ולא עוד אלא קרא לאשתו ועשתה כך ... ויעשו גם הם חרטומי מצרים בלהטיהם כן - מהו גם? אפילו התינוקות של ד' וה' שנים קרא ועשו כן". אז מה החידוש במפגש עם פרעה על יד היאור? מה ישכנע אותו כאן שלא שכנע אותו מקודם? כיצד בכלל ניתן לשכנע אמגושי שעוסק בכשפים ולהטוטים? שהקסם שלך "גדול יותר"? אגב, גם הביטוי להולך תבן לעפריים מקורו בעניין זה. ראה תנחומא (בובר) וארא סימן יב שהוא המקבילה לשמות רבה שהבאנו.

יצעקו אל אדוניהם לשוב מדרכו הרעה, ואם לא יעשו כן יהיו חייבין להיענש. אבל בשאר המכות די בהתראת המלך, ועל כן נאמר בהן בא אל פרעה (לעיל ז כו, להלן ט א, י א), שיבא אל היכלו.⁵

מדרש תנחומא פרשת וארא סימן יג

"לך אל פרעה בבקר הנה יוצא המימה וגוי' כה אמר ה' בזאת תדע כי אני ה' הנה אנכי מכה במטה אשר בידי על המים אשר ביאור ונהפכו לדם" - למה לקו המים תחלה בדם? מפני שפרעה והמצריים היו עובדין ליאור. אמר הקב"ה: תכה אלוהו תחלה לפניו ואחר כך עצמו. משל הדיוט אומר: מחו אלהיא ויבהתיך כומרני.⁶

מדרש תנחומא (בובר) פרשת וארא סימן טז

"ויאמר ה' אל משה השכם בבקר והתיצב לפני פרעה" (שמות ט יג) ... זהו שאומר הכתוב (זש"ה): "שיתה ה' מורה להם" (תהלים ט כא) ... לפי שהן עושין עצמן מריות, הודע להם שאתה אדון על כולם ... ידעו גוים שהן אנוש, והן עושין עצמן אלוהות. חירם מלך צור עשה עצמו אלוה ... הודיעו הקב"ה שהוא בשר ודם ... נבוכדנצר עשה עצמו אלוה ... הודיעו הקב"ה שהוא בשר ודם ... ויואש עשה עצמו אלוה ... מיד הודיעו הקב"ה שהוא בשר ודם ...⁷ פרעה עשה את עצמו אלוה, שנאמר: "יען אמר לי יאורי ואני עשיתיני" (יחזקאל כט ט). אמר: אני הוא שבראתי את עצמי. מיד הודיעו שהוא בשר ודם. אמר הקב"ה: בשביל שעשה את עצמו אלוה, הודיעו שהוא בשר ודם. הרי הוא יוצא לדרכו ולצורכו בבוקר, אחוז בו והודיעו שהוא בשר ודם. מה עשה משה? מיד כשא"ל הקב"ה: השכם אל פרעה, אחז בו משה. אמר: הנח לי שאעשה צרכי ואחר כך אני מדבר עמך. אמר משה: יש אלוה שהוא עושה צרכיו? לפיכך אמר לו הקב"ה: "השכם בבוקר" והודיעו כי הוא בשר ודם.⁸

מדרש אגדה (בובר) שמות פרק ח סימן טז

⁵ פירוש רמב"ן זה הוא על הפסוק השני, לפני מכת ערוב ולא על הפסוק הראשון כפירוש אבן עזרא, רשב"ם וחזקוני. רמב"ן מדייש את המיוחדות של מכת ערוב (והברד) שיש בהן עונש לבני אדם וכן את מכת דם שהייתה ראשונה. כמו כן הוא מדייש את "דעת הקהל המצרית" שמשה מנסה לעורר בתקווה שהיא תלחץ על פרעה לשנות את דעתו (השלכה מודרנית של תקופת הדרשן על העולם העתיק? לאו דווקא, ראה שמות יב ל-לג: "ותהי צעקה גדלה במצרים כי אין בית אשר אין שם מן ... ותחזק מצרים על העם למהר לשלחם מן הארץ כי אמרו כלנו מתים"). אבל אם יורשה לנו להוסיף נופך משלנו, אפשר שמיקומו של פירוש הרמב"ן על הפסוק השני בו מוזכר "הנה יוצא המימה", לפני מכת ערוב ולא על הפסוק הראשון לפני מכת דם, אינו בכדי ולא מגע ידם של המלכה"דים. אולי בכך עונה הרמב"ן לשאלה ששאלנו לעיל: איך אותות מכחישים כשפים. התשובה היא שאנחנו לאחר מכת כינים עליה אמרו חרטומי מצרים "אצבע אלהים היא". עכשיו כבר גם פרעה האמוגושי אולי ישתכנע. פלוס "דעת הקהל המצרית" כאמור. ⁶ "הכה באלהים וילקו הכמרים". למה מצטווה משה לצאת לקראת פרעה המימה? למה חשוב להודיע לפרעה על המכה הבאה, בין אם היא קשורה ביאור (דם וצפרדע) ובין אם לאו (ערוב), דווקא על שפת היאור? כי היאור הוא סמל הכח והעוצמה של מצרים, הוא אלהי מצרים. ראה רש"י על הפסוק ביחזקאל כט ג: "לפי שכל גדולתה של מצרים וכל שובע שבה על ידי יאורי נילוס הוא ... איני צריך לעליונים כי יש לי יאורי מספיק כל צרכי". וכן פירוש רד"ק שם: "לי יאורי - המשקה אותו וארצי השובע נמצא בה ברוב השנים ואיני צריך למטר ולא לילך למדינות אחרות בעבור תבואה. ואני עשיתיני - אני עשיתי ותקנתי לי היאור להשקות את ארצי ... ותקנתי אותי בחכמתי ובתבונתי עד שנעשיתי מלך גדול". וראה גם רש"י על הפסוק בתהלים קי ז: "מנחל בדרך ישתה - מנילוס הנהר בדרך הליכתו היתה ארצו שותה ולא היתה צריכה למי גשמים על כן היה מרים ראש - היה משתבח ומתפאר בגודלו". את העוצמה, הרבה והביטחון עד כדי האלהה האלה צריכים להכות ולשבור. ואם נחבר לדברים אלה את פירוש הרמב"ן לעיל, אז חשוב גם שכל זה ייעשה בנוכחות ההמון הפשוט, "עמך מצרים", אולי הם יצעקו שהמלך הוא עירום ואלהיו הוא מקסם שוא.

⁷ ראה מכילתא דרבי ישמעאל בשלח - מס' דשירה פרשה ח: "מי כמוכה באלים ה' - מי כמוך באלו שקורים עצמם אלוהות. פרעה קרא עצמו אלוה, שנאמר: יען אמר לי יאורי ואני עשיתיני (יחזקאל כט ג), וכן סנחריב, שנאמר: מי בכל אלהי הארצות וגו' (מלכים ב יח לה), וכן נבוכדנצר, שנאמר: אעלה על במתי עב וגו' (ישעיה יד יד) וכן נגיד צור, שנאמר: בן אדם אמור לנגיד צור כה אמר ה' אלהים יען גבה לבך וגו' (יחזקאל כח ב)". ובמדרש שלנו יצא סנחריב ונכנס יואש מלך יהודה שאיננו גוי (ראה איך פותח המדרש שלנו) ועפי' ספר מלכים נראה שהיה גם מלך אשר עשה הישר בעיני ה' (ראה מלכים ב יא, אך לעומתו דברי הימים ב כד). ראה במדרש שם: "ואחרי מות יהודע (הכהן) ... אמרו לו אלוה אתה, אילולי שאתה אלוה לא היתה עושה שש שנים בבית קודש הקדשים, כהן גדול לא היה נכנס אל פעם אחת, והיו הכל מתפללים עליו שיכנס בשלום, ואתה עשית שם שש שנים, אילולי שאתה אלוה לא היתה חי, באותה שעה קיבל מהם, שנאמר אז שמע המלך אליהם". אך כל זה הוא ענין אחר, ואנו נתמקד כמובן בפרעה.

⁸ מדרשים רבים מתקלסים בפרעה ו"תופסים אותו במכנסיו". ראה תנחומא פרשת וארא סימן יד: "ויאמר ה' אל משה השכם בבקר והתיצב לפני פרעה הנה יוצא המימה. למה היה יוצא המימה? לפי שהיה אותו רשע משתבח ואומר שהוא אלוה ואינו יוצא לנקביו לפיכך היה יוצא המימה בהשכמה שלא יראוהו בני אדם שעומד בקלון. לכך אמר הקב"ה למשה עמוד בהשכמה בשעה שהוא נצרך תפוש אותו". וכן הוא בשמות רבה ט ח בתוספת של המקל והנחש: "כבד לב פרעה - א"ל הקב"ה רשע בלשון שהכבדת בו בלשון אני מתכבד עליך ... לך אל פרעה בבקר הנה יוצא המימה - לא היה יוצא אלא המימה בבוקר. לפי שאותו רשע היה משתבח ואומר שהוא אלוה ואינו יוצא לנקביו, לפיכך היה יוצא בבקר. בשעה שהוא נצרך תפוש אותו. והמטה אשר נהפך לנחש תקח בידך, כדי שיתירא ממנו". תוספת זו של המקל והנחש מוכיחה שהמדרש דורש את הפסוק הראשון שהבאנו, לפני מכת דם, בו מוזכר המטה של משה. אבל מה משמעותה? האם זו הפחדה בעלמא, או שיש למקלונחש תפקיד גם בעשיית הצרכים ובהאלהת פרעה את עצמו? כך או כך, מדרשים אלה בזים לפרעה ומציירים אותו כדמות נלעגת ונקלית. לעומתם, ניתן להעמיד קבוצה נכבדה של מדרשים הדנים בצורך לחלוק כבוד למלכות פרעה ולא לזלזל בו ואולי גם את המשנה בסנהדרין כב ע"א. ראה דברינו [לחלוק כבוד למלכות](#) בפרשה זו.

"השכם בבקר והתיצב וגו' " - לפי שאותו הרשע משתבח ואומר שאינו יוצא לנקביו שהוא אלוה, לכך אמר: "הנה יוצא המימה" בהשכמה והוצרך לגדולים. מיד משה הלך ואחזו. אמר לו: הנח לי שאעשה צרכי ואחר כך אדבר עמך. אמר לו: וכי יש אלוה שהוא צריך לנקביו? אמר לו: וכי אני אלוה? אמר לו: אם אין אתה אלוה ולמה תשבח עצמך בזה? אמר לו: ולפני מי משבח עצמי? אמר לו: לפני המצרים. אמר לו: אותם שוטים הם ואינן בחשבון בני אדם, כי אם בחשבון חמורים, שנאמר: "אשר בשר חמורים בשרם" (יחזקאל כג כ).⁹

בראשית רבתי פרשת מקץ עמוד 198

"והנה מן היאור" - בחלום כתוב שהרעות היו מן היאר עולות כשם שכתוב בפרות היפות (בראשית מא ב-ג) ... וכשספר פרעה החלום ליוסף, את מוצא בפרות היפות: "והנה מן היאר עולות שבע פרות בריאות בשר וכו' " (בראשית מא יח), אבל בפרות הרעות לא הזכיר מן היאר, שנאמר: "והנה שבע פרות אחרות עולות אחריהן דלות ורעות תאר וכו' " (שם שם יט). ללמדך, שפרעה חלק כבוד לאלוקו והזכירו על הטובה וכסהו על הרעה. ומנין שהיאור אלוהו? שנאמר: "אשר אמר לי יאורי" (יחזקאל כט ג). ומה פרעה הרשע חלק כבוד לאלוה שאין בו ממש, נגד הקב"ה לא כ"ש! דא"ר אלעזר בן פדת: אין שמו של הקב"ה נזכר על הרעה אלא על הטובה, שנאמר: "ויקרא אלהים לאור יום" (בראשית א ה) ואינו מזכיר שמו על החשך, שנאמר: "ולחשך קרא לילה".¹⁰

שמות רבה פרשה ח סימן א, ב

"ויאמר ה' אל משה: ראה נתתיך אלהים לפרעה" (שמות ז א) ... מלך בשר ודם אין נקראין בשמו קיסר אגוסטא ואם נקראין בשמו ממימים אותו. והקב"ה קרא למשה בשמו, שנאמר: "ראה נתתיך אלהים לפרעה"? אמר לו הקב"ה למשה: פרעה הרשע עשה עצמו אלוה, שנאמר: "לי יאורי ואני עשיתיני" (יחזקאל כט ג), לפיכך יראה אותך ויאמר שזה אלוה.

לפיכך אמר לו הקב"ה למשה: ראה נתתיך אלהים לפרעה. למה? כי גבוה מעל גבוה שומר וגבוהים עליהם.¹¹

בראשית רבה פרשה ק סימן א

"דעו כי ה' הוא האלהים" (תהלים ק ג) - רבי יהודה בר סימון ורבי אחא. רבי יהודה בר סימון אמר: "דעו כי ה' הוא האלהים הוא עשנו ולא אנחנו" בראנו את נפשנו;¹² לא כפרעה שאמר: "לי יאורי ואני עשיתיני" (יחזקאל כט), ורבי אחא אמר: דעו כי ה' הוא האלהים הוא עשנו ולא אנו משלימים את נפשותינו.¹³

בראשית רבה פרשה סט סימן ג

⁹ לרגע נראה כאילו מדרש זה הולך בדרך קודמיו, אך יש בו תפנית מעניינת. כאילו פרעה אומר למשה: אתה מבקש להנהיג עם? חייך שעוד תלמד את סוד ההנהגה. מנהיג חייב להעצים עצמו ולשמור על מרחק מנתיניו. אני אינני מאמין שאני אלוה. אבל זו הדרך היחידה להנהיג בני אדם שרבים מהם אינם אלא חמורים ... האם אנו שומעים כאן הד סמוי של היחס למלוכה בישראל?

¹⁰ גם מרשע כפרעה שעשה עצמו אלוה ניתן ללמוד מוסר ולקח, עד כדי השוואה בין סיפור הבריאה בפרשת בראשית ובין סיפור החלום כפי שמספר פרעה ליוסף, בפרשת מקץ. פרעה הרשע חולק כבוד לאלהיו, ליאור. צא ולמד ממנו לכבוד שמים.

¹¹ הקב"ה נותן אלוהות למשה על מנת שיכחיש עבודה זרה ויוכיח למי שנטל אלוהות לעצמו (פרעה) שהיא איננה ולא כלום. וכדברי תנחומא (בובר) וארא ח: "אמר הקב"ה: לפי שעשה את עצמו אלוה, לך והודיעו שאינו כלום בעולם". יש כאן נתינת אלוהות לשעתה לבשר ודם, על מנת שיכחיש אלוהות שבשר ודם אחר נטל לעצמו. יש כאן בברור הליכה על חבל דק. חזקה על משה שלא יפרש אלוהות זו לא נכון ויזכור תמיד את "גבוה מעל גבוהים". אבל האם פרעה ישתכנע? האם הצופים מהצד, יהודים ומצרים, יפרשו זאת נכון? האם לא נזרעה כאן פורענות חטא העגל? ראה פסיקתא רבתי פרשה כא: "נאמרו עשרת הדברות כנגד עשר מכות שהביא הקב"ה על המצרים במצרים, אנכי כנגד מכת דם ויהפך לדם יאוריהם (תהלים ע"ח מ"ד) - אל תאמר כפרעה לי יאורי ואני עשיתיני (יחזקאל כ"ט ג) אל תאמר שאני בראתי עצמי". וכבר הארכנו לדון בנושא זה בדברינו [ראה נתתיך אלהים לפרעה](#) בפרשה זו והראינו שם, בין השאר, שהפסוק בתחילת פרשתנו: "וידבר אלהים אל משה ויאמר אליו ה' " הוא שובר מקדים לטטר: "ראה נתתיך אלהים לפרעה" שבהמשך הפרשה וזכורת למשה מי הוא "גבוה מעל גבוהים". ראה דברינו שם שמשלימים את דברינו כאן.

¹² הפסוק המלא הוא: "דעו כי ה' הוא אלהים הוא עשנו <ולא> ולו אנחנו עמו וצאן מרעיתו". כתיב "ולא" וקוראים "ולו". אבל ר' יהודה בר' סימון דורש (גם) את הכתיב תוך קטיעת הפסוק אחרי המילה "ואנחנו" וחיבור לדרשה שהוא מציע: "הוא עשנו ולא אנחנו בראנו את נפשנו".

¹³ עם כל ההתחכמות בדרשה של: ולא - ולו שבפסוק, הרעיון עצמו הוא פשוט. "ראה נתתיך אלהים לפרעה" של משה, אינו יכול לשמש משקל נגד הולם, לדורות, לשחצנות הפגאנית של פרעה: "לי יאורי ואני עשיתיני". "ראה נתתיך אלהים לפרעה" היא תשובה לשעתה, בבחינת "עת לעשות" שסכנתה בצידה כפי שראינו בהערה מס' 11. התשובה הפשוטה ולדורות היא: "ה' הוא האלהים" ממעמד הר סיני ואליהו בהר הכרמל ועד אמירת קריאת שמע ותהלים ביום יום. ראה אגב מקומה של דרשה זו בבראשית רבה פרשת ויחי בעת שיעקב מצווה לבניו ומברך אותם: "ויכל יעקב לצוות את בניו" (בראשית מט לג). ולפי המדרש, שם נתקנה קריאת שמע לראשונה: "ושמעו אל ישראל אביכם ... מכאן זכו ישראל לקריאת שמע" (בראשית רבה צח ג).

"והנה ה' נצב עליו" - ר' חייא רבה ור' ינאי. אחד אמר: "עליו" - על סולם. ואחד אמר: "עליו" - על יעקב. מי שאומר: "עליו" - על הסולם" - ניחא. אלא למי שאומר: "עליו" - על יעקב" - מתקיים עליו. אמר ר' יוחנן: הרשעים מתקיימים על אלהיהם (בראשית מא) ופרעה חולם והנה עומד על היאור, אבל הצדיקים אלוהיהם מתקיים עליהם שנאמר והנה ה' נצב עליו.¹⁴

שבת שלום
מחלקי המים

¹⁴ ובפסיקתא זוטרתא (לקח טוב) בראשית פרק מא פסוק א ויהי מקץ: "... ממלך זקן וכסיל - שהרי היה משתבח על אלוהו, שנאמר ויהי מקץ שנתיים ימים ופרעה חולם והנה עומד על היאור. ומנין שהיאור היה אלוהו? שנאמר הנה יוצא המימה ונצבת לקראתו על שפת היאור (שמות ז טו). הצדיקים מקיימין השכינה עליהם, שנאמר והנה ה' נצב עליו (בראשית כח ג), ואומר ויעל מעליו אלהים (שם לה ג), אבל הרשעים מתקיימין על אלהיהן, שנאמר ויהי מקץ שנתיים ימים ופרעה חולם והנה עומד על היאור". ובמדרש שכל טוב (בובר) בראשית פרק מא: "עומד על אלוהו ומתוך שהיה מהרהר על משכבו ואומר לי יאורי (יחזקאל כט ג), שהוא אלוהי, ואני עשיתיני (שם), ולא בגזירת היוצר. לכך נראה לו בחלום מעין הרהוריו, ראה שאלהיו נכבש תחתיו, שהצדיקים מקיימין השכינה עליהן, שנאמר: והנה ה' נצב עליו (בראשית כח ג), וכתוב: ויעל מעליו אלהים (שם לה ג). אבל הרשעים הראשונים עומדים על אלהיהם". הצדיק מפרסם את האלוהות בעולם, מביא את בשורתה, נושאה על גבו ומכריז בכל מקום אפשרי: "ה' הוא האלהים". הרשע משים עצמו מעל האלוהות, הוא כבש אותה ועומד מעליה. היא משרתת את תאוותיו ושאיפותיו. ראה דברינו על [סולם יעקב](#) בפרשת ויצא.